

„Most elmegyek ahhoz, aki küldött engem. Senki sem kérde közületek: hová mégy? De mivel ezt mondtam nektek, szomorúság tölti el szíveteket.

Pedig én az igazságot mondom: Jobb nektek, ha én elmegyek, mert ha nem megyek el, a Vigasztaló nem jön el hozzátok. De ha elmegyek, majd elküldöm őt nektek.”

Mindig nehéz az elválás. Szörnyű elszakadni attól, akit szeretünk. Főleg, ha már nagyon „összenőttünk”, ha elképzelni sem tudjuk az életünket nélküle.

Hiába vigasztaljuk magunkat az örök élet reményével, akkor is nehéz elszakadni.

Sok olyan házaspárt láttam, akiknél az egyik halála magával vonta a másikat is, mert elment az életkedve, az életöröme, az élni akarása a szeretett lény elvesztésével.

Földhözragadtságunkban nem tudjuk beleélni magunkat, hogy az elmúlás valami új kezdete...

Jézus is tisztában van azzal, hogy az ő eltávozása a földi életből sokaknak szomorúságot fog okozni. Főleg azok között, akik egy ideje éjjel-nappal vele voltak, akik szerették, akik felnéztek rá, akik rá építették az életüket. Tisztában van vele, hogy tátongó úrt hagy maga után ezekben az emberekben. Hiába mondja, hogy jobb nekik, ha ő elmegy, nem értik meg, csak akkor, amikor ténylegesen eljön a Vigasztaló (már a név is feltételezi, hogy van miért vigasztalni!)

- Mennyire vagyok „földhözragadt”?
- Mit jelent nekem a halál (elmúlást, új élet kezdetét, a földi élet folytatását)
- Ki számomra Jézus? Ki a Vigasztaló?
- Jézus hazatért. A Menny az én hazám is?

Horváth Péter, „Ér”-közösség